

tigheden af det af Tetens hævdede Standpunkt, umuligt at tænke sig andet, end at de Vedkommende i saa Henseende har været i god Tro, og Resultatet bliver herefter, at man ikke paa dette Punkt kan bebrejde nogen af Parterne nogen Forsømmelse, idet Busck-Nielsen har haft Føje til at gaa ud fra, at den efter Omstændighederne mulige Kritik fandt Sted i 1ste Kontor, og naar han ikke fra dettes Side blev gjort bekendt med, at der antoges at foreligge Uregelmæssigheder af nogen Art, har kunnet gaa ud fra, at slige heller ikke forelaa og derfor har undladt selv at tage Tilsynet i sin Haand, medens D'Herrer Herschend og Tetens er gaaet ud fra, at der ingen Pligt paahvilede dem til at føre noget Tilsyn med Arendrups Budgetter og Regnskaber og derfor i det væsentlige har indskrænket sig til at tage hans Bidrag paa disse Omraader ad notam.

Tilbage bliver det uheldige i, at en saadan Uklarhed paa et saa vigtigt Omraade kan opstaa og blive bestaaende i en Aarrække, hvorfor jeg har foreholdt fhv. Departementschef Busck-Nielsen dette Punkt (Forhøret pag. 39—43).

De Svar, han har givet paa disse Forhold, forekommer mig dog at være fra hans Standpunkt saa fyldestgørende, at man vanskelig kan fastholde nogen Bebrejdelse overfor ham, omend det objektivt set maa karakteriseres som en Fejl, at en saadan Uklarhed kan opstaa og fortsættes gennem en Aarrække.

Derimod forekommer det mig, at det ikke kan diskulperes Busck-Nielsen (jfr. Forholdet i Forhøret pag. 42—43), naar denne til Begrundelse om, at han — indenfor de dog altid meget vide Grænser, som følger af det foranstaaende, selvom man tager det af Busck-Nielsen forudsatte Tilsyn fra 1ste Kontors Side i Betragtning — lod Arendrup skalte og valte med sin Kasse og sine Regnskaber, som denne fandt for godt, paaberaaber sig, at han stedse har troet, at Arendrups Regnskaber var under Revision. Jeg fastholder heroverfor, at det maa være en Departementschefs Pligt som den øverste ansvarlige for sit Departement paa et saa vigtigt Punkt som Ministeriets Kasse og Regnskaber maa siges at være, ikke at lade sig nøje med, hvad man „tror“ eller „ikke ved“, men at man bør skaffe sig fuld Klarhed paa dette Punkt, og at Departementschefen, naar han herefter kommer til det da uundgaelige Resultat, at han ikke kunde vente nogen saadan Revision, burde have truffet den eneste rimelige Disposition, der under disse Forhold tilbød sig, og som ogsaa vilde have været tilstrækkelig betryggende i det foreliggende Tilfælde, nemlig at have taget Initiativet til, at Arendrups Regnskaber i hvert Fald af og til, helst aarlig, blev tilstillet Revisionsdepartementet til Revision. Heri og ikke, som af Busck-Nielsen l. c. anført, i Bevidstheden om, at Statsrevisionen ikke havde fundet Anledning til at lade høre fra sig, burde den daværende Departementschef efter min Mening have søgt sin Beroligelse.

Forinden jeg slutter Omtalen paa dette Punkt af den Busck-Nielsenske Periode skal jeg endnu, i Anledning af, hvad der er kommet offentlig frem om den Paategning, Arendrup egenhændig har givet Regnskabet for Finansaaret 1921—22, og hvori han beklager, at der ikke er søgt financier Hjemmel ved Tillægsbevillingslov for den betydelige Overskridelse paa Kontorholdskontoen i nævnte Aar, hvilken Bemærkning derefter er optrykt i Statsrevisionens Betænkning for samme Aar pag. 497, henviser til de af Departementschef Busck-Nielsen herom fremsatte Udtalelser (Forhøret pag. 23), hvoraf fremgaar, at Grunden til, at der ikke var søgt Tillægsbevilling for Overskridelsen, var en ren Forglemmelse, og at Paategningen skyldes en Ordre fra Busck-Nielsen til Arendrup, hvilken Ordre blev givet efter forudgaaende Konference mellem Busck-Nielsen og Ministeren. Endvidere henvises til Kontorchef Lauesgaards Udtalelser (Forhøret pag. 35—36) om Aarsagerne til, at den nævnte Bemærkning optryktes i Statsrevisionens Betænkning, og om Betydningen heraf.

Pkt. 35.
Se Sp.
4933-36.

Pkt. 36.
Se Sp.
4935-38.

Pkt. 37.
Se Sp.
4937.